

[Poul Hansen (Kalundborg).]

hel del af de mangler, som gjorde sig gældende i den sydkoreanske hær med henblik på, hvorledes den måtte være, hvis man tænkte på angreb. Selve udviklingen i Korea har jo også med tilstrækkelig tydelighed vist, hvem der var forberedt, og hvem der ikke var forberedt. Det var det, jeg for mit vedkommende betegnede som det uomstødelige bevis på, hvorfra angrebet er kommet, og det beskæftigede det ærede medlem sig overhovedet ikke med, men han gav sig til at snakke udenom på en hel række punkter. Jeg synes, at det i og for sig er tilstrækkeligt afslørende for det ærede medlems og hans partis opfattelse, måske ikke alene af dette spørgsmål, men også af adskillige andre.

Så beskæftigede det ærede medlem sig med det, han kaldte Sovjetunionens påståede oprustning. Ja, men vi kan jo nøjes med at holde os til, hvad Sovjetunionen selv har meddelt om sine rustningsudgifter. Det sidste tal er på 76 milliarder rubler for indeværende finansår, oversat til dansk 131 milliarder kroner, og udregnet pr. indbygger bliver det 8 gange så meget, som militærundergifterne hidtil har været i dette land, endnu efter de nye forslag 5—6 gange så meget. Jeg tror ikke, man behøver at tale om påståede rustningsudgifter; det er oplysninger, vi endog har fået i det ærede medlems egen sandhedsfakkell „Land og Folk“.

Vi fik endvidere som et bevis på Amerikas hensigter det ofte gentagne citat af mr. Cannon. Jeg kunne lide at vide, hvad der står i den tale udenom det citat. (*Aksel Larsen*: Skaf Dem det at vide!). Ja, men jeg synes nok, at det ærede medlem skulle have set efter dette først, for jeg har ikke hørt i det citerede, at der er noget som helst i det, som siger, at Amerika har til hensigt at begynde en angrebskrig mod Sovjetunionen, og det er jo det, man forsøger at bevise.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen klager over udgifterne til militæret og over fremskyndelsen af bevillinger i det hele taget, klager over, at vi skal beskæftige os med disse ting, og taler om fred. Til ham og det kommunistiske parti skal det siges og siges med eftertryk, at når vi er nødt til her i dette land og andre lande at beskæftige os med disse anliggender på den måde, vi gør — og ingen skal kunne sige, vi gør det med begejstring —, er det, fordi det kommunistiske partis partifæller i andre lande fører en sådan politik, at det bliver nødvendigt for os. Det er sandheden om denne sag.

Og sandheden er også den, at nogle kommunistiske partier har til opgave indefra, ved økonomisk sabotage, ved falske fredsparoler og fredsaktioner, at undergrave forsvarsviljen og den økonomiske genopbygning, medens andre har til opgave udefra at lægge pres på og i enkelte tilfælde også starte den aggression, som medfører, at vi er nødt til at tage den stilling til de militære forhold, som vi gør. Hvis de ærede kommunistiske medlemmer kunne hviske i ørerne eller råbe det ud for alverden til deres partifæller i de lande, som fører den aggressive politik og opretholder de stående rustninger, at det skal de lade være med, og kunne få dem derfra, så kunne vi måske også komme til at tale om, hvorledes man f. eks. ordner de — det erkender jeg — dårlige, måske helt forrykte sociale forhold, vi finder i Asien og andre steder. Men man skal også i denne forbindelse huske på, hvem det er, der siden sidste verdenskrigs begyndelse har ladet store områder få uafhængighed og selvstyre: Er det Sovjetunionen eller er det England? Hvad er det for magter, der har indlemmet nye områder under sig, undertrykt tidligere frie nationer, indsat vasalregeringer rundt omkring? Er det England eller er det Sovjetunionen? (*Aksel Larsen*: Amerika!). Det er i virkeligheden kommunismens store forræderi imod arbejderbevægelsen verden over, at man misbruger socialismens navn og knytter det til en politik, der er aggression, imperialisme og undertrykkelse. Den besked skal I have her, og den skulle I have ved talrige andre lejligheder.

Alt det, vi foretager militært, gavner ikke noget, siger det ærede medlem hr. Alfred Jensen, vi bliver jo ødelagt alligevel, det udretter ikke noget. Ja, den mening kan det ærede medlem jo have, men så forstår jeg ikke, hvorfor det ærede medlem og hans partifæller i hvert fald indtil 1948 var af den mening, at vi skulle have et forsvar her i landet, i hvert fald tilsagde villighed til at forhandle derom.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde — og det er jo et led i propagandaen og det, der vel kan siges at være et af hovedpunkterne også i de andre taler, der er holdt fra den side —, at oprustning kun kan give een ting: krig. Ja, men når man nu ved, at det er den østlige verden, der har opretholdt rustningerne efter den anden verdenskrig og har opretholdt store styrker, landmilitære og luftmilitære, har opretholdt store udgifter til tanks og alt det, man her har talt om, så vil jeg have lov at spørge: Er det så ikke mere på sin plads, at de ærede medlemmer først vender deres appeller, og hvad man nu